

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр.Плевен, 05.01.2018 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд-гр.Плевен, тричленен състав, в открито съдебно заседание на осми декември две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Господинов

ЧЛЕНОВЕ: Елка Братоева

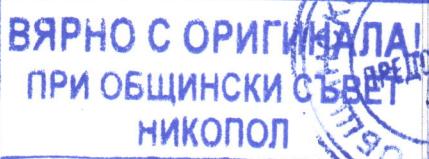
Катя Арабаджиева

При секретаря Десислава Добрева и с участието на прокурора Иван Шарков, като разгледа докладваното от председателя **адм.дело № 915 по описа за 2017год. на Административен съд- Плевен** и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.185-196 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Производството по делото е образувано по протест на прокурор при Окръжна прокуратура- Плевен срещу чл.20, ал.1 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Никопол, приета с решение № 173 от 27.02.2009г. на Общински съвет- Никопол, обл. Плевен.

В протesta се сочи, че съобразно разпоредбата на чл.20, ал.1 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Никопол, приета с решение № 173 от 27.02.2009г. на Общински съвет- Никопол, за общинските и държавните имоти, ползвани или наети от други лица, таксата се заплаща от общината, съответно от държавата, за сметка на наемателя, съответно ползователя. Изразява се становище, че протестираната разпоредба е незаконосъобразна, тъй като противоречи на разпоредбите на чл.75, ал.2; чл.76, ал.3 АПК, чл.8 и чл.15 от Закона за нормативните актове, чл.64 и чл.11 от Закона за местните данъци и такси. Развиват се доводи, че съобразно чл.64, ал.1 ЗМДТ таксата се заплаща от лицата по чл.11 от същия закон. Съобразно разпоредбата на чл.11, ал.2 от ЗМДТ данъчно задълженото лице е собственикът на имота. При учредено вещно право на ползване е приложима разпоредбата на чл.11, ал.3 от ЗМДТ, съобразно която данъчно задължен е ползователят, а при концесия, съобразно чл.11, ал.4 от ЗМДТ, данъчното задължение е за комисионера. Съобразно

нормата на чл.11, ал.5 от ЗМДТ, за имот държавна или общинска собственост данъчно задълженото е лицето, на което имотът е предоставен за управление. Предвид горните противоречия се изразява становище, че протестираната норма е приета при пренебрегване на задължението по чл.76, ал.3 АПК, която въвежда задължение при издаване на нормативни актове, с които се уреждат обществени отношения с местно значение, същите да съответстват с нормативните актове от по-висока степен. В заключение се изразява становище, че протестираната норма е незаконосъобразна и се прави искане същата да бъде отменена. Претендират се направените по делото разноски.

От ответника по делото не е постъпил писмен отговор по протеста.

В съдебно заседание се явява протестиращият прокурор, който поддържа подадения протест на посочените в него основания. Счита, че нормата на чл.20, ал.1 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Никопол е приета в нарушение на чл.76, ал.3 АПК и чл.15, ал.1 от Закона за нормативните актове, поради което пледира да бъде отменена. Претендира присъдане на разноски в размер на 20 лева във връзка с извършеното публикуване в ДВ.

За ответника в открито съдебно заседание не се явява процесуален представител и не ангажира становище по основателността на протеста.

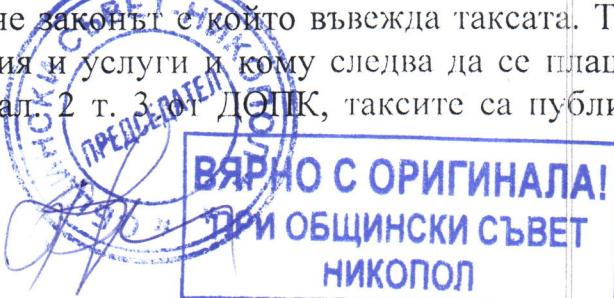
Участващият на основание чл.192 от АПК в делото прокурор дава заключение за основателност на искането за отмяна на протестираната норма. Прави предложение да бъдат присъдени на Окръжна прокуратура Плевен направените разноски за внесената такса за обнародване в Държавен вестник.

Оспорването е съобщено по реда на чл.181 ал.1 и ал.2 от АПК във вр. с чл.188 от АПК, чрез публикуване на обявленето в бр.95/2017г. на „Държавен вестник“ и в сайта на Върховен административен съд, както и чрез поставяне на обявление в сградата на Административен съд-Плевен. По делото не са встъпили заинтересовани страни по смисъла на чл.189, ал.2 от АПК.

Извършвайки контрол по законосъобразността на протестираната разпоредба, настоящият съдебен състав намира, че същата е незаконосъобразна.

Оспореният текст гласи следното: „За общински и държавни имоти, ползвани или наети от други лица, таксата се заплаща от общината, съответно от държавата за сметка на наемателя, съответно ползвателя“.

С решение № 10/2.06.2003г. по к.д. № 12/2003 г., КС на РБ е приел, че : „Съгласно чл. 60 ал.1 от КРБ, таксите се установяват само със закон. Това означава, че законът е който въвежда таксата. Той посочва за какво, за какви действия и услуги и кому следва да се плаща“. От друга страна според чл. 162 ал.2 т. 3 от АПК, таксите са публични вземания, resp.

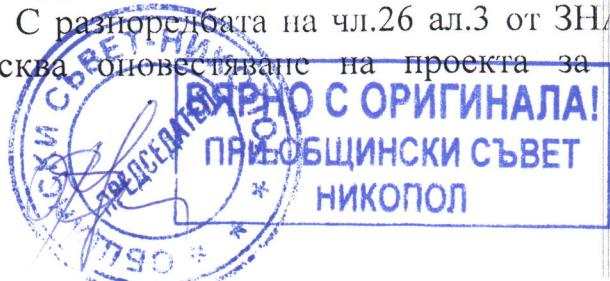
задължения. Според чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ, таксата се заплаща от лицата по чл. 11 от с.з.

Според чл. 11 ЗМДТ задължени лица са: собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти; собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот; ползвателят - при учредено вещно право на ползване; концесионерът-при учредена концесия; лицето на което е предоставен за управление общински или държавен имот. Следователно, местните такси съставляват задължение, установено със закон и се дължат от лицата, предвидени в ЗМДТ. Наемателите на общински имоти не попадат в нито една от хипотезите на задължените лица, посочени в текста на чл. 11 ЗМДТ, към който препраща чл. 64 от с.з. От изложеното следва, че е допуснато нарушение на правилото на чл. 8 ЗНА. Съобразно този законов текст обществените отношения с местно значение следва да бъдат уреждани съобразно нормативните актове от по-висока степен. С протестирания текст на наредбата, недопустимо и в нарушение на чл. 64, вр. чл. 11 от ЗМДТ, е разширен кръгът на лицата, задължени да плащат местни такси /като такса битови отпадъци например/.

Следва да се отбележи, че с договорите за наем на общински имоти не се предоставят вещни права на ползване по смисъла на чл. 11, ал. 3 от ЗМДТ. Последните нямат характер и на такива по предоставяне на имот за управление, по смисъла на чл. 11, ал.5 ЗМДТ. Според чл. 228 ЗЗД, наемното правоотношение включва предоставянето на вещ за временно ползване срещу възнаграждение, като за разлика от ползвателя с учредено вещно право на ползване, наемателят, по силата на чл. 232 ЗЗД, покрива за своя сметка единствено разходите, необходими за обикновеното потребление на вещта, като заплащането на местните такси не е част от тези задължения. В случаите на предоставяне под наем на имот, в т.ч. и общински, задължен по смисъла на чл. 64, вр. с чл. 11 ЗМДТ, е собственикът на имота, а не наемателят. Няма забрана страните по договор за наем да договорят наемателят да възстанови внесената от собственика такса. Последното обаче е в сферата на гражданските правоотношения и зависи от волята на страните по договора.

Налице е и друго основание за отмяна на протестираната разпоредба.

С определение № 1304/08.11.2017г. настоящият съдебен състав е изискал от Общински съвет- Никопол предоставяне на доказателства относно спазване на изискването на чл.26, ал.3 от ЗАНН, в редакцията му към момента на приемане на атакувания текст от Наредбата. Ответникът не е представил доказателства за публикуване на проекта на интернет страницата си заедно с мотивите, съответно доклада, и предварителната оценка на въздействието по чл. 20 ЗАНН. Ето защо съдът намира, че съществено е нарушена процедурата по приемане на подзаконовия нормативен акт. С разпоредбата на чл.26 ал.3 от ЗНА (в редакцията към 2009г.) се изиска обновяване на проекта за нормативен акт на

заинтересованите лица, предвид харектера му на административен акт с действие по отношение на неограничен кръг от хора, като се предоставя възможност за предложени и становища най-малко в 14-дневен срок. По делото не са представени никакви доказателства за спазване на изискването за оповестяване преди провеждане на заседанието по приемането на изменението на нормативния акт. Това обуславя отмяната на протестираната норма като приета в нарушение на административно-производствените правила. В този смисъл е и съдебната практика – например Решение № 3327 от 11.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 8635/2013г.

При този изход на делото и предвид направеното искане за присъждане на разноски от протестирация прокурор, на основание чл.143 ал.1 във вр. с чл.196 от АПК следва в полза на Окръжна прокуратура Плевен да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 20 лева, представляващи внесена държавна такса за обнародване на съобщението за делото в ДВ.

Воден от горното и на основание чл.193, ал.1, пр.второ от АПК, Административен съд-Плевен, тричленен състав

РЕШИ:

ОТМЕНИЯ чл.20, ал.1 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Никопол, приета с решение № 173 от 27.02.2009г. на Общински съвет- Никопол, обл. Плевен.

ОСЪЖДА Община Никопол да заплати в полза на Окръжна прокуратура Плевен сумата от 20 (двадесет) лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се оспорва пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от същото да се изпрати на страните.

Решението да разгласи по реда на чл.194 от АПК при неподаване на касационна жалба или протест или ако те са отхвърлени, като от Общински съвет- Никопол се представят доказателства пред Административен съд-Плевен за изпълнение на това задължение.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/

